

Arrest

nr. 126 458 van 27 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 30 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij kwam volgens haar verklaringen op 26 augustus 2013 het Rijk binnen en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 24 december 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, W. D. T. (...), verklaarde van Tibetaanse afkomst te zijn en de Chinese nationaliteit te bezitten. U bent een ongetrouwde boeddhist en spreekt Tibetaans, Hindi en Engels. U werd op 24 mei 1990 geboren in de stad Shimla in de provincie Himachal Pradesh in het noorden van India. U bent nooit in Tibet geweest. Voor uw vertrek naar Europa, heeft u India nooit verlaten.

Uw vader heet T. T. (...). Hij werd geboren in de provincie Kham in Tibet. Hij werkte als leerkracht in Nepal. U heeft sinds uw 7 jaar amper nog iets van hem vernomen. U vermoedt dat hij in Nepal een andere vrouw heeft. U uitte het vermoeden dat uw vader mogelijk reeds overleden is. Uw moeder heet Ta. T. (...). Ook zij werd geboren in de provincie Kham in Tibet, maar groeide in India op. U heeft 5 zussen (Te. T. (...), K. C. (...), T. D. (...), Ta. D. (...) & T. N. (...)) en 1 broer (Te. N. (...)). Met de afwezigheid van uw vader, hielp uw oom langs moederszijde – een aannemer – mee om uw familie financieel te onderhouden.

U volgde tot uw 10e klas les aan de Central School for Tibetans in uw geboortestad Shimla. Uw 11e en 12e klas doorliep u aan het Sint-Dede's College in dezelfde stad. Na het behalen van uw diploma middelbaar onderwijs (2009), volgde u een Bachelor in Arts – English Honours aan de Universiteit van Chandigarh in de naburige provincie Punjab – waar u ook woonde tussen 2009 en 2012. Na uw studies keerde u terug naar uw ouderlijk huis in de stad Shimla. Een jaar lang poogde u werk te vinden. U verklaarde dat dit niet lukte, omdat Indische kandidaten steeds voorrang kregen op Tibetaanse. Uw oom langs moederszijde liet verstaan dat hij niet langer uw familie zou onderhouden. Hij droeg deze verantwoordelijkheid aan u over. Omdat u echter geen werk vond in India, adviseerde hij u om in het buitenland te gaan werken. Hij contacteerde een mensensmokkelaar en leende 1 400 000 Indische Roepies om uw tocht naar Europa te financieren. Uw oom bracht u naar New Delhi, waar u samen met andere Tibetaanse vluchtelingen meegenomen werd naar de stad Calcutta. Daar aangekomen gaf de smokkelaar u een fake Indisch paspoort, waarmee u het vliegtuig via Doha richting Parijs nam. U bereikte de Franse hoofdstad op 24 augustus 2013, waar u het hierboven genoemde paspoort terug aan de smokkelaar moest geven. Op 26 augustus brachten smokkelaars u naar België, waar u dezelfde dag aankwam en asiel aanvraagde.

Uw zus T. N. (...)(12/17954) kwam in 2010 naar België, in het kader van de gezinshereniging met haar man R. D. (...) (06/10795Z).

Bij terugkeer naar India vreest u armoede, omdat u bang bent geen job te zullen vinden omwille van uw Tibetaanse roots.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u faxen neer van een toelatingscertificaat voor uw schoolexamens in 2009, uw diploma middelbaar onderwijs, uw 'Green Book' (Tibetaans identiteitsdocument) en uw 'Registration Certificate for tibetans' (RC). U verklaarde dat de originele stukken nog onderweg zijn naar België.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiäre Bescherming. U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingrechtelijke zin uw hoofd te aanzien van de VRC.

U bent echter in India geboren en heeft hier ook voor het moment van uw vertrek naar Europa, uw hele leven gewoond, gestudeerd en gewerkt (CGVS, p. 1-7). Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan uw administratieve dossier is toegevoegd (zie COI Focus 'De Tibetaanse gemeenschap in India') dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfsituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een

verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen en neergelegde documenten dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit bent van een dergelijke RC. U legde immers een doorgefaxte kopie van uw RC neer en verklaarde dat uw originele RC door uw familie naar België is opgestuurd en dat dit document nog onderweg is (CGVS, p. 6). Uit de neergelegde kopie van uw RC en uw verklaringen blijkt overigens dat dit verblijfsdocument nog tot 21 juli 2017 geldig is (CGVS, p. 6). Uit uw verklaringen blijkt niet dat u persoonlijk ooit problemen gehad heeft bij het bekomen van een verlenging van uw verblijfsstatuut ("Op politiek vlak hebben enkel de RC in onze handen. Als we van de ene naar de andere provincie willen, hebben we toestemming (= een geldige RC, sic) nodig. Dat geeft dus veel problemen." - CGVS, p. 7). Wat er ook van zij, uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en die ook aan uw administratieve dossier werd toegevoegd (zie COI Focus 'De Tibetaanse gemeenschap in India') blijkt echter dat de actuele vernieuwing en verlenging van de RC's van Tibetanen in India – en zeker voor Tibetanen zoals u die in India zijn geboren – in de praktijk gemakkelijk, routineus en gesmeerd verloopt. Uit dezelfde objectieve informatie blijkt ook dat indien er zich enige problemen of moeilijkheden zouden voordoen, dat de CTA (Central Tibetan Administration in India) dan bijstand levert aan de Tibetanen en dat er op die manier in 95% van de gevallen een oplossing bereikt wordt. Uw neergelegde RC met in totaal 3 verlengingen en huidige geldigheid tot 21 juni 2017 (CGVS, p. 6) lijkt dit te bevestigen (zie kopie RC toegevoegd aan het administratieve dossier).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India, stelt het CGVS het volgende vast. U verklaarde dat uw oom langs moederszijde u naar het buitenland gestuurd heeft, om er werk te vinden en zo in zijn plaats uw familie te onderhouden ("Ik ben naar hier gekomen, in de hoop dat ik mijn familie zal kunnen helpen, want mijn oom die is al oud." - CGVS, p. 8). U stelde dat u na het behalen van een bachelor-diploma een jaar lang tevergeefs werk gezocht heeft (CGVS, p. 5). U vertelde dat u in een kleine settlement woonde, waar er niet veel jobs voorhanden waren (CGVS, p. 5). Daarnaast stelde u dat Indiërs voorrang kregen op Tibetanen in hun zoektocht naar werk ("Toen ik werk wilde zoeken, lukte dat niet. De Indiërs kregen altijd voorrang. Zelfs mensen die geen diploma hebben kregen eerder werk dan ik, daaruit voel ik dat het racisme is" - CGVS, p. 5).

Hoewel het CGVS de door u verklaarde feiten niet meteen betwist, dient toch het volgende uitdrukkelijk in de verf gezet te worden. Uw problemen lijken louter van financiële aard te zijn ("Ik heb werk gezocht, maar het is niet gelukt." - CGVS, p. 8). Het loutere feit dat u geen werk vond werd of dat Indiërs voorrang kregen voor een bepaalde job, is niet voldoende ernstig om beschouwd te kunnen worden als een vervolging in de zin van de conventie van Genève, noch om in aanmerking te komen als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing overeenkomstig 48/4, §2, a en b.

U de hypothetische vraag gesteld hoe u zou overleven bij een eventuele terugkeer naar India stelde u dat dit moeilijk zou zijn omdat u een jaar nadat u uw studies beëindigde nog steeds geen werk gevonden had (CGVS, p. 8). Het hoeft weinig betoog dat deze uitspraak geen aanleiding geeft tot het bekomen van internationale bescherming. Te meer, omdat u getuigde dat uw zus T. N. (...) in 2010, in het kader van de gezinshereniging met haar man R. D. (...), naar België gekomen is (CGVS, p. 4). U stelde dat beiden werk hebben in België (CGVS, p. 5). Als kanttekening wenst het CGVS dan ook op te merken dat ook de financiële hulp van uw zus en schoonbroer – bij het eventueel wegvallen van de financiële steun van uw oom – uw familie financiële zekerheid zou kunnen bieden tot u wel werk zou vinden in India.

In deze context wil het CGVS ook aanstippen dat u nooit in armoede geleefd heeft (CGVS, p. 4) en zelfs in staat was om universitaire studies te volgen (CGVS, p. 2). Aldus kan geconcludeerd worden dat de financiële situatie van u en uw familie niet van die aard was dat u niet zou kunnen leven in India – met of zonder de financiële steun van uw oom.

Tenslotte kan ook nog worden opgemerkt dat u bij uw aankomst in Frankrijk geen asiel aanvraag ("In Parijs bleven we 1 dag en 1 nacht. Op 26 augustus, om 6u 's ochtends van Parijs naar Brussel-Noord." - CGVS, p. 8). Nochtans kan van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij zo snel mogelijk asiel aanvraagt bij aankomst in een veilig land, indien hij werkelijk op zoek is naar een vorm van internationale bescherming. Dit doet eveneens vermoeden dat u India niet verliet omwille van redenen zoals die zijn voorzien in de Vluchtelingenconventie.

Uit voorgaande argumentatie blijkt dat u geen elementen aanhaalde waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India. U stelde heel duidelijk dat u een dergelijke IC bezit, maar dat deze reistitel nog in India ligt. U heeft uw familie meermaals gevraagd om u dit document op te sturen, maar ze weigeren dit – uit schrik dat de Indische regering zou ontdekken dat u het land illegaal verlaten heeft (CGVS, p. 7), daar u met een frauduleus Indisch paspoort naar hier bent gereisd (CGVS, p. 7).

Het CGVS heeft echter moeite om deze piste te volgen. In de eerste plaats ziet het CGVS niet in waarom u met behulp van een smokkelaar en een vals paspoort van India naar België zou gereisd hebben tegen een kostprijs van 1 400 000 Indian Rupees (CGVS, p. 7) terwijl u over de (veel goedkopere) mogelijkheid beschikte om in India een internationaal reisdocument te bekomen waarmee u op legale wijze India kon verlaten, alsook om de nodige stappen te ondernemen om uw terugreis te regelen. Dit gegeven oogt des te vreemder, omdat uw pasfoto (waaruit uw Tibetaanse origine duidelijk blijkt) in een fake Indisch paspoort meer dan waarschijnlijk argwaan zou wekken bij controle door de douane. Op de luchthaven in India en bij binnenkomst van de Schengenzone bestaat de mogelijkheid om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering is dan ook zeer reëel. Zoals reeds aangehaald, lijkt het in dit licht dan ook weinig waarschijnlijk dat u met een frauduleus paspoort zou gereisd hebben en niet uw eigen IC zou hebben gebruikt – wat zou implementeren dat uw IC zich niet in India, maar in België bevindt.

Dit zou betekenen dat u de asielinstanties verhindert een reëel zich te krijgen op uw werkelijke situatie. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Op basis van uw verklaringen heeft het CGVS sterkte vermoedens dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Gezien het CGVS er dan ook redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt (of minstens kan beschikken), en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Wat betreft de door u neergelegde documenten, zijnde de faxen van een toelatingscertificaat voor uw schoolexamens in 2009, uw diploma middelbaar onderwijs, uw 'Green Book' (Tibetaans identiteitsdocument) en uw 'Registration Certificate for tibetans' (RC) merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Ze kunnen hooguit als een begin van bewijs inzake uw identiteit gelden, hetgeen het CGVS hier ook niet wil betwisten.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

1.3. Stukken

1.3.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoekende partij de volgende stukken: UNHCR, Improving Asylum Procedures: Comparative analysis and recommendations for law and practice, maart 2010, p. 278-279; Belgische Kamers van Volksvertegenwoordigers, DOC 53 2555/001; ECHR, D. C. against Switzerland, 22 januari 2013; ECHR, Y.D. against Switzerland^ 30 maart 2013; Organisation Suisse d'aide aux réfugiés, Chine/Inde : situation des réfugiés tibétains en Inde, 9 September 2013 ; Swiss Fédéral Department of Justice and Police - Fédéral Office for Migration, Focus The Tibetan Community in India, 30 June 2013, <http://www.eipd.admin.ch/content/dam/data/migration/laenderinformationen/herkunfts-laenderinformationen/asien-nahost/ind/IND-ber-tibetan-community-e.pdf>; UN High Commissioner for Refugees, Beyond Proof Credibility Assessment in EU Asylum Systems: Full Report, May 2013, <http://www.refworld.org/docid/519b1fb54.html>; UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Commentaires du Haut Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés relatifs aux : - projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et la loi du 12 janvier 2007 sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers (ci-après « projet de loi monocratéral »), et - projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, et modifiant la loi du 27 décembre 2006 portant des dispositions diverses (ci-après « projet de loi bicatéral »), 29 January 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5114befc2.html> accessed 30 January 2014.

Ter terechtzitting legt verzoekster nog een origineel 'Groen Boekje' voor.

1.3.2. Verwerende partij voegt bij de nota de volgende bijlagen: 1. *“Summary Conclusions on the Concept of “Effective Protection” in the Context of Secondary Movements of Refugees and Asylum-Seekers”*, UNHCR van februari 2003. 2. COI Focus *“China/India/Tibet. Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe (9 september 2013)”*, d.d. 29 januari 2014 en 3. COI Focus *“China/India. De Tibetaanse gemeenschap in India”*, d.d. 18 februari 2014.

Bij een schrijven van 25 maart 2014 voegt de verwerende partij een nieuwe update van de COI Focus *“China India, De Tibetaanse gemeenschap in India”* van 11 maart 2014 toe, alsook: COI Focus *“China India, De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India”* van 25 maart 2014 en COI Focus *“China India, De vrees van Tibetanen bij terugkeer naar China”* van 25 maart 2014.

1. Over de gegrondheid van het beroep

1.4. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op een schending van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 52, §2, 57/6, 2de lid, 57/7 ter en 62 van de vreemdelingenwet, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen ('Vluchtelingenconventie'), de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

1.5. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerd schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien

verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

1.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekende partij werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekende partij kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

1.7. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

1.8. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.1. Het principe van internationale bescherming als laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de vreemdelingenwet.

2.2. De identiteit, nationaliteit en herkomst zijn dan ook de kernelementen in een asielprocedure. De Raad benadrukt dat niettegenstaande hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit van de verzoekende partij te bepalen noch of zij er meerdere heeft dan wel of zij staatloze is, het wel tot zijn bevoegdheid behoort om, op basis van de door verzoekende partij verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van herkomst. Hierbij is het de verantwoordelijkheid van de asielzoeker om zijn beweerde identiteit, nationaliteit en land van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, indien ernstige juridische en materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door andere concrete en objectieve stukken en landeninformatie.

2.3. Er bestaat geen betwisting over de identiteit van verzoekende partij zoals deze ook blijkt uit de Indiase documenten. Verzoekster is geboren te Shimla, India op 24 mei 1990. Verzoeksters *Registration*

Certificate (RC) dateert van 2009 en werd telkens verlengd, de laatste keer voor een periode van vijf jaar tot 2017.

2.4. Anders dan de commissaris-generaal concludeert, kan uit de gegevens van het administratief dossier en de processtukken niet blijken dat verzoekende partij de Chinese nationaliteit heeft. Verzoekende partij legt geen documenten voor waaruit kan blijken dat zij, haar ouders (grootouders) bekend zijn bij de Chinese autoriteiten, noch dat zij stappen hebben ondernomen om de Chinese nationaliteit te verwerven. Verzoeksters vader heeft het gezin verlaten toen verzoekster nog jong was. Verzoeksters vader is vertrokken naar Nepal maar verzoekster weet niet of hij intussen een andere nationaliteit heeft aangenomen. Ter terechtzitting blijkt inderdaad dat de moeder en het ganse gezin van verzoekende partij zich geregistreerd heeft bij de Tibetaanse overheid in ballingschap in India. Ook verzoekende partij is geregistreerd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap en bezit een Indiase *Registration Certificate (RC)*, waarin staat dat zij de Tibetaanse nationaliteit bezit. Tibet geniet echter geen internationale erkenning en de Dalai Lama verliet Tibet in 1959 (zie administratief dossier). Verzoekende partij is geboren in India uit ouders die niet geregistreerd waren in China en geen documenten bezitten van de Chinese Volksrepubliek. Er worden ook ter terechtzitting geen elementen aangebracht die de bewering kunnen ondersteunen in de bestreden beslissing dat een juridische band bestaat tussen verzoekende partij en de Volksrepubliek China. Wel wordt gesteld dat de familie van verzoekende partij zich sedert generaties gevestigd heeft in India.

2.5. Verzoekende partij verklaart ook niet de Indiase nationaliteit te bezitten, wat inderdaad kan blijken uit de door haar neergelegde Indiase identiteitsdocumenten. India is voor verzoekende partij niet het eerste land van asiel, maar het land van gewoonlijk verblijf waar zij geboren is en als (klein)kind van Tibetaanse bannelingen steeds legaal heeft verbleven met een verblijfstitel of *Registration Certificate* die dit bevestigt (zie RC "Refugee" ter terechtzitting voorgelegd). Ter terechtzitting wordt dan ook gesteld dat verzoekende partij geen nationaliteit heeft aangetoond noch hebben de beide partijen aangetoond dat verzoekende partij (*de jure*) de Chinese nationaliteit zou bezitten. Zoals ter terechtzitting ook gesteld wordt, is de toepassing van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet aldus niet ter zake dienend en is het aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij India verlaten heeft omwille van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Het is ook aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij niet naar India terug kan. De opmerkingen van verzoekende partij inzake de "problematiek en de cumulatieve voorwaarde" van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, worden aldus *in casu* niet nuttig aangevoerd.

2.6. Ter terechtzitting menen de partijen daarop dat hun motieven en argumenten naar India staande blijven. Verzoekende partij betwist niet dat zij geen enkele nationaliteit kan aantonen en India het land is waar ze vandaan komt, ze volhardt wel in de argumenten dat de Tibetanen in India geen vast verblijf en bescherming hebben en er aldus nog steeds sprake kan zijn van refoulement naar China. Verwerende partij meent dat verzoekende partij niet aantoonde vervolgd te zijn in India en zij wel het recht heeft om naar India terug te keren.

2.7. Verzoekende partij blijft betwisten dat India in de praktijk een beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Vluchtelingenconventie en dat een reële bescherming geboden wordt aan Tibetanen. Dit kan niet blijken uit het asielrelaas van verzoekende partij. Verzoekende partij en haar familie hebben altijd een legaal verblijf gehad in India zoals ook kan blijken uit de verklaringen van verzoekende partij en haar RC. Verzoeksters *Registration Certificate (RC)* werd telkens verlengd, de laatste keer voor een periode van vijf jaar tot 2017, zodat verzoekster momenteel nog altijd over een legaal verblijfsrecht beschikt. Verzoekende partij kan aldus niet overtuigen dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is. Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (Information Pertaining Tibetan Nationals) correct worden toegepast en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "long term staying Tibetans" in de praktijk "gemakkelijk" verloopt (COI Focus "CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India"). Zo blijkt zelfs dat de Indiase overheid inzake verblijfsdocumenten nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoekende partij er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet

opgevolgde instructies ("Information Pertaining Tibetan Nationals"). Dat dit beleid afhankelijk is van de zittende regering, is een bewering die strijdig is zowel met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier als met de eigen verklaringen van verzoekende partij en de voorbije realiteit. Immers de Dalai Lama heeft zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers al 65 jaar geleden gevestigd in India. Verzoekende partij toont evenmin aan waarom er thans na meer dan 65 jaar veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. In casu kan bovendien blijken dat verzoekende partij een RC heeft gekregen van lange duur en deze nog steeds geldig is. De bewering van verzoekende partij dat zij haar verblijfsrecht in India heeft verloren, is gezien de geldigheid van haar RC tot 2017, ongegrond.

2.8. De argumenten van verzoekende partij inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de *"COI Focus"* *"CHINA/INDIA"* *"De Tibetaanse gemeenschap in India"*, blijkt dat de Indische *Supreme Court* het beginsel van non-refoulement zowel als "gebruikelijk internationaal rechtsprincipe" heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe "Recht op Leven". Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet en de vermelding in de COI inzake de *de jure* mogelijkheid tot deportatie hiermee strijdig is.

2.9. Daarenboven kan uit de aangebrachte informatie en analyse van de *"COI Focus"* *"CHINA/INDIA/TIBET"* *"Non-refoulement in India"* en een rapport van de Zwitserse organisatie voor hulp aan de vluchtelingen blijken dat Tibetanen geen risico lopen overgeleverd te worden aan de Chinese autoriteiten. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen, dan is een dergelijk drukings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen de facto aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. Verzoekende partij kan daarbij bezwaarlijk haar situatie vergelijken met deze van veroordeelde criminelen. Bovendien heeft ze zelf nooit gesteld dat ze deportatie vreesde naar China. De door verzoekende partij aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI zodat deze op dit punt niet ongenueanceerd is, en voor het overige vermag ze niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoekende partij in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden. Integendeel uit hetzelfde stuk blijkt dat deze bewering niet verder gaat dan een vermelding zonder bijzonderheden, en voorts wordt gesteld dat ook dergelijke beweringen bovendien schaars zijn en tegengesproken worden en ten slotte dat algemeen genomen de Tibetanen niet het voorwerp zijn van refoulement.

2.10. Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft, stelt de Raad vast dat deze twee zaken betrekking hebben op Tibetanen van (vermeende) Chinese herkomst en nationaliteit, zodat er niet zonder meer vergelijkingen kunnen worden getroffen, en dat de bijgevoegde documenten "questions" betreffen aan de in het geding zijnde partijen, zijnde eenvoudige verzoeken om informatie, waarbij de Raad opnieuw naar de in de COI's vervatte informatie verwijst. Het respect voor het principiële verbod van directe en indirecte refoulement kan *in casu* ook blijken, te meer nu verzoekende partij zelf niet afkomstig is uit China en dus te betwijfelen valt of China haar al zou toelaten tot het grondgebied. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat verzoekende partij pas in beroep opwerpt dat zij mogelijk het voorwerp kan zijn van refoulement en zij dit niet eerder heeft gemeld. Aldus kan niet blijken dat verzoekende partij in haar omgeving ooit geconfronteerd werd met een dergelijk probleem of dat zij hierdoor enigszins verontrust werd. Verzoekende partij is dan ook *in casu*, hypothetisch.

2.11. Ten slotte bevestigt de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier (en de updates) *"dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)".* Het is dan ook redelijk te besluiten dat de Tibetaanse bannelingen met hun nakomelingen zich genoegzaam kunnen registreren in India, er ongemoeid kunnen verblijven, dat ze niet het voorwerp zijn van refoulementmaatregelen, dat hun socio-economische situatie relatief goed is en dat zij niet op structurele wijze gediscrimineerd worden. Ook verzoekende partij is geboren in India waar ze haar hele leven heeft gewoond tot ze naar België kwam. Verzoekende partij wordt door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaanse beschouwd (Green Book). Haar familie heeft zich in India gesetteld. Verzoekende partij en haar familieleden hebben steeds ongemoeid en veilig in India verbleven.

2.12. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Immers verzoekende partij wordt niet vervolgd door de Indiase overheid. Verzoekende partij meent dat zij als Tibetaanse moeilijker werk vindt in India en voelt zich gediscrimineerd. Indien in een land niet uitgesloten is dat het vinden van werk gemakkelijker kan lopen voor de autochtone bevolking met de nodige ruggensteun, dan wordt niet aangetoond dat Tibetanen in India dermate systematisch gediscrimineerd worden dat sprake is van de aantasting van een mensenrecht, laat staan dat dit een vervolging uitmaakt. Integendeel, verzoekster en haar familieleden leefden probleemloos in India en uit verzoeksters CGVS-gehoorverslag blijkt dat het gezin tot de betere inkomensgroep behoorde. Verzoekende partij kon universitaire studies doen en haar oom kon als aannemer zijn gezin en het gezin van verzoeksters moeder met zeven kinderen onderhouden. Dat verzoekster naar Europa moet komen uit economische noodzaak, kan dan ook niet overtuigen. Verzoekende partij is niet vertrokken uit India uit nood aan bescherming doch om louter economische motieven. Aldus kan niet blijken dat verzoekende partij niet terug kan omwille van een vrees voor vervolging in de zin van het artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

2.13. Waar verzoekende partij nog beweert dat ze niet kan terugkeren naar India wordt dit geenszins aangetoond. Vooreerst kan erop gewezen worden dat verzoekende partij vrijwillig en zonder enige dwang of noodzaak is vertrokken uit India. Dat verzoekende partij gekozen heeft illegaal te reizen is een loutere bewering en doet niets af aan de vaststelling dat de familie van verzoekster nog steeds legaal in India verblijft. Er kan ook niet worden ingezien waarom verzoekende partij niet kan terugkeren naar India. Verzoekende partij toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard onoverkomelijk zijn laat staan een vervolging uitmaken. Hoe dan ook verzoekende partij bezit een geldige IC die zij beweerdelijk in India zou hebben achtergelaten hebben. Aldus kan verzoekende partij legaal naar India terugkeren, temeer haar RC nog geldig is tot 2017. De argumenten van verzoekende partij zijn op dit punt louter theoretische beweringen nu niet wordt aangetoond dat zij als ingezetene van India moeilijkheden zou krijgen omdat zij -beweerdelijk- niet kan aantonen dat zij legaal het land zou verlaten hebben. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij evenmin aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.14. De overige documenten en argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.15. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK